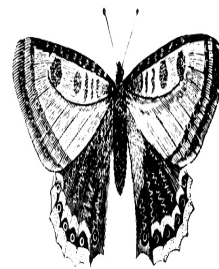

DEVECSERI ZOLTÁN

Nagy Gáspárt szólítva

I.

– Bérbaltavár, Nagytilaj –

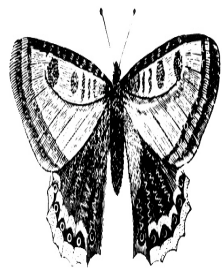
Kezdttem hozzád a verset:
Kit szólítok?
Lírai terápia kíméletlen burjánzás
ellenében a kiskőrösi éjszakán,
midőn Alexander Petrovich világra
sírta magát – ezen a tájon...
(Itt jártál 2005 szilveszterén)

.....
Kezdttem hozzád a verset:
Ki szólít?
Ő volt(?), abból a jászolból(?),
A haNG övé volt, a haNGtalan haNGzó
s lett miénk: a nem-haló remény tudása,
nekünk – felmutatása ... még ... már ...

.....
Írtam hozzád a verset, idézve
a Versek egymás közt-öt

.....
.....
s elindulunk megint gyalog
Bonyhádról Váraljára,
(utoljára Kapuváron...)
s a lányok...

Nagytilajon, Bérbaltaváron
találkozunk újra,
Te elénkvágsz, jobb
helyismerettel a dombok fölé
január 16-án
fölragyog a Nyár, Öröknyarad:
...elmúltál 57 éves
és itt a sír mellett magamban
kezdem hozzád a verset,
s te kezdedbe véve
egy hiányzó „már”-t, mert
a költők ... nem,
nem késtek most el:
hívásodra ideértek!
Odaáti szerkesztő-höz
hozzuk, hozom én is,
kezdem, hozzád, a verset...

II.

– A XXI. század költője –

Nagy Gáspárnak

„Talán még a versek
mert a költők... nem!”

•

Kit szólítok, *ki szólít?*
Neveztessek *hazának a haza*,
de kíméld hangszered
– húrokat ne rá,
mert fájdalom-kottát
futtathatnának görcsös ujjaid –

.....
Félre hát a múzeumi lantot?!
Szó a tett, ha szótlanság burjánzik is
– némultan, de szabadon,
s mert kell, asszonyt hívj magadhoz,
mikéntha falba *Kelemen*
hozatta gyermeke anyját...

Épüljön *düledékein* újra
hazává a rég nevezett ház:
ama *négyfalnyi Hungária*...
még ha kenyered héján országos
a penész, rongy és pálca
zászlóvá nem lényegül is,
mert tett a *Szó*
a némaság kevés –

.....
Előre hát,
de mégse mind:
Rabszolgákra nem hallgat az ég!

„Talán még a versek...”

(2007. január 21., 2006. december 8.)